

Elias - Bilang Anim

Sampung Pagsubok

Jeff Pippenger

2023-10-05

Matagal na nating tinatalakay ang simbolismo ni Elias, at ngayo’y ginagamit natin ang mga kasaysayang naganap sa Bundok Karmelo at sa Bundok Sinai upang ilarawan ang isang progresibong proseso ng pagsubok ukol sa sungay ng Protestantismo at isang progresibong pag-unlad na pampolitika ukol sa sungay ng Republikanismo na kaagapay ng sungay ng Protestantismo.

Tinalakay ng huling artikulo ang paghihimagsik sa Bilang kabanata 13 at 14, na tumutukoy sa ikasampu at panghuling pagsubok para sa sinaunang Israel matapos ang kanilang pagtawid sa Dagat na Pula. Ang kasaysayang ito ay umaayon sa panimulang kilusan ng kasaysayan ng mga Millerita, at gayundin sa kasaysayan ng pangwakas na kilusan ng Diyos. Ang gawain ng tatlong anghel sa Apocalipsis 14 ay ginaganap ng isang kilusan sa pasimula at ng isang kilusan sa wakas.

“Ang anghel na nakikiisa sa pagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel ay liliwanagan ang buong lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Naririto’y ipinahuhula ang isang gawaing may pandaigdigang saklaw at di-karaniwang kapangyarihan. Ang kilusang Adbentista noong 1840–44 ay isang maluwalhating kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos; ang mensahe ng unang anghel ay naihatid sa bawat istasyong misyonero sa sanlibutan, at sa ilang bansa ay nagkaroon ng pinakadakilang sigasig na panrelihiyon na nasaksihan sa alinmang lupain mula pa noong Repormasyon ng ika-16 na siglo; ngunit ang mga ito’y hihigitan ng makapangyarihang kilusan sa ilalim ng huling babala ng ikatlong anghel.” *The Great Controversy*, 611.

Sa pagitan ng kasaysayan ng pasimulang kilusan at ng pangwakas na kilusan, matatagpuan natin ang kasaysayan ng iglesya ng Laodicea. Ang anghel na nagpapaliwanag sa daigdig sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian ay malinaw na kinikilala bilang isang kilusan, hindi isang iglesya.

"Tungkol sa Babilonia, sa panahong inilalantad sa hulang ito, ay ipinahayag: 'Ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kaniyang mga kasamaan.' Apocalipsis 18:5. Napuno na ang takal ng kaniyang sala, at malapit nang bumagsak sa kaniya ang pagkawasak. Subalit mayroon pa ring bayan ang Diyos sa Babilonia; at bago dumalaw ang Kaniyang mga hatol, ang mga tapat na ito ay kailangang tawagin palabas, upang huwag silang makibahagi sa kaniyang mga kasalanan at 'huwag tumanggap ng kaniyang mga salot.' Kaya nga, may kilusang sinasagisag ng anghel na bumababa mula sa langit, na nililiwanagan ang lupa ng kaniyang kaluwalhatian at sumisigaw nang makapangyarihan sa malakas na tinig, na ipinahahayag ang mga kasalanan ng Babilonia. Kasabay ng kaniyang mensahe ay naririnig ang panawagan: 'Lumabas kayo mula sa kaniya, bayan Ko.' Ang mga pahayag na ito, na nagkakaisa sa mensahe ng ikatlong anghel, ang bumubuo sa huling babala

na ibibigay sa mga nananahan sa lupa." Ang Dakilang Tunggalian, 604.

Lahat ng mga propeta ay nagkakaisa, at higit na tiyak nilang itinutukoy ang “mga huling araw” kaysa sa mga araw kung kailan ipinahayag ang mga propesiya. Bilang halimbawa ng penomenong ito, ang anghel sa Apocalipsis kabanata labing-walo ay noon at ngayo’y inilalarawan ng anghel sa Apocalipsis kabanata sampu bilang tipo nito. Kapwa nila nililiwanagan ang lupa sa pamamagitan ng kani-kaniyang kaluwalhatian kapag sila’y bumababa. Tinutukoy ni Sister White ang unang anghel sa aklat na Early Writings.

"Inatasan ni Jesus ang isang makapangyarihang anghel na bumaba at balaan ang mga naninirahan sa lupa na maghanda para sa Kanyang ikalawang pagparito. Nang lisanin ng anghel ang presensya ni Jesus sa langit, isang lubhang maningning at maluwalhating liwanag ang nauna sa kanya. Sinabi sa akin na ang kanyang misyon ay liwanagan ang lupa ng kanyang kaluwalhatian at balaan ang tao tungkol sa darating na poot ng Diyos." Early Writings, 245.

Ang anghel na iyon sa Apocalipsis labing-walo ay bumaba noong Setyembre 11, 2001. Ito ay nauna nang inilarawan bilang tipo ng anghel na bumaba noong Agosto 11, 1840. Sa Isaias kabanata anim, ipinakita kay Isaias ang templo sa langit at ang kaluwalhatian ng Diyos. Sa talatang tatlo ng kabanata anim, sinasaad na ang buong lupa ay puspos ng kaluwalhatian ng Diyos. Nagaganap iyon sa pagbaba ng anghel ng Apocalipsis labing-walo.

At pagkatapos ng mga bagay na ito ay nakita ko ang isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian. Apocalipsis 18:1.

Tinutukoy ng ikatlong talata ng Isaias 6 ang gayunding kasaysayan.

At ang isa ay sumigaw sa isa, at sinabi, Banal, banal, banal ang Panginoon ng mga hukbo: ang buong lupa ay puspos ng kaniyang kaluwalhatian. Isaias 6:3.

Pinag-ugnay ni Sister White ang pangitain ni Isaias hinggil sa santuwaryo at ang kilusan ng Apocalipsis labing-walo.

Ang mga serapin sa harap ng trono ay gayong napuspos ng banal na pagkamangha at paggalang sa pagtanaw sa kaluwalhatian ng Diyos, anupa’t ni isang saglit ay hindi nila tinitingnan ang kanilang sarili nang may pagmamalugod sa sarili, ni humahanga sa sarili o sa isa’t isa. Ang kanilang papuri at kaluwalhatian ay ukol sa Panginoon ng mga Hukbo, na mataas at marangal, at ang kaluwalhatian ng laylayan ng Kanyang kasuotan ay pumupuno sa templo. Samantalang nakikita nila ang hinaharap, kung kailan ang buong daigdig ay mapupuno ng Kanyang kaluwalhatian, ang matagumpay na awit ng papuri ay umaalingawngaw mula sa isa patungo sa isa pa sa malamyos na himig, “Banal, banal, banal ang Panginoon ng mga Hukbo.” Lubos silang nasisiyahan na luwalhatiin ang Diyos; at sa Kanyang harapan, sa ilalim ng Kanyang ngiting pagsang-ayon, wala na silang ninanais pa. Sa pagdadala ng Kanyang wangis, sa pagganap ng Kanyang paglilingkod at sa pagsamba sa Kanya, lubos na natutupad ang kanilang pinakamataas na adhikain.

"Ang pangitaing ipinagkaloob kay Isaias ay kumakatawan sa kalagayan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw." Review and Herald, Disyembre 22, 1896.

Si Juan sa Pahayag kabanata sampu at gayundin sa kabanata labing-walo, at si Isaias sa kabanata anim, kasama ang komentaryo ni Sister White, ay itinutukoy ang lahat ng mga paglalarawang ito ng daigdig na nililiwanagan ng kaluwalhatian ng Diyos sa iisang punto sa kasaysayan. Nasaksihan ng buong daigdig ang mga pangyayaring naganap noong Setyembre 11, 2001. Ang progresibong kasaysayan ng kilusang Millerita na nagwakas noong 1863 ay naging tipo ng kasaysayan kung kailan ang makapangyarihang anghel ng Pahayag labing-walo ay bumababa, kasama ang kasaysayang kaugnay ng anghel na bumaba sa Pahayag kabanata sampu. Sa mga paunang palagay na ito, babalik tayo sa proseso ng pagsubok na kinakatawan sa Mga Bilang kabanata labing-apat. Matapos mamagitan si Moises para sa mga mapaghimagsik na nagnanais bumalik sa Ehipto at batuhin sina Josue at Caleb, tinanggap ng Diyos ang pamamagitan ni Moises.

At sinabi ng Panginoon, Pinatawad ko ayon sa iyong salita; ngunit, kung paanong ako'y nabubuhay, ang buong lupa ay mapupuno ng kaluwalhatian ng Panginoon. Sapagkat ang lahat ng mga lalaking yaon na nakakita ng aking kaluwalhatian at ng aking mga kababalaghan na aking ginawa sa Egipto at sa ilang, na ngayon, sa sampung pagkakataon, ay sinubok ako at hindi nakinig sa aking tinig, tunay na hindi nila makikita ang lupaing isinumpa kong ibibigay sa kanilang mga ama; ni sinuman sa kanila na nagpasiklab sa aking poot ay makakakita nito. Ngunit ang aking lingkod na si Caleb, sapagkat may ibang espiritu na sumasa kanya at lubos niya akong sinunod, siya ang aking dadalhin sa lupaing pinasok niya; at ang kanyang lahi ay aariin iyon. Mga Bilang 14:20-24.

Ang kasaysayang iniharap dito sa Mga Bilang kabanata labing-apat ay ang pangwakas na pagsubok para sa sinaunang Israel, at ang kanilang pagkabigo ay nagtiyak sa kanila ng kamatayan sa ilang sa mga sumunod na apatnapung taon. Ang kasaysayang ito ay tuwirang may kaugnayan sa Pahayag kabanata labing-walo sapagkat doon ipinahayag ng Diyos: "Yamang tunay na nabubuhay ang Diyos, mapupuno ang buong lupa ng kaluwalhatian ng Panginoon." Isang napakatinding pahayag ito na inilagay ng Diyos sa talaang pangkasaysayan, at sa gayon ay binibigyang-diin Niya na ang kasaysayang iniharap sa Mga Bilang kabanata labintatlo at labing-apat ay tumuturo pasulong sa makapangyarihang kilusan ng anghel sa Pahayag kabanata labing-walo. Yamang ang Pahayag kabanata labing-walo ang katapusan ng nalabing bayan ng Diyos, ang pasimula ng nalabing bayan ng Diyos ay inilalarawan din sa siping ating pinag-uukulan ng pansin sa aklat ng Mga Bilang.

Noong ika-11 ng Agosto, 1840, sa katuparan ng isang propesiya ng Islam tungkol sa ikalawang kapighatian, ang dating hinirang na bayang tipan ay sinubok sa pamamagitan ng mensahe ni Elias na kalalalang napatunayang wasto.

Noong Setyembre 11, 2001, sa katuparan ng isang propesiya ng Islam hinggil sa ikatlong "sa aba," ang dating bayang hinirang sa tipan ay naging tanda ng pasimula ng paghuhukom sa mga buhay, bilang mensahe ni Elias na bagong napatunayang wasto.

Ang mensaheng ni Elias sa kasaysayang Millerita ay nakapaloob sa konteksto ng panahong propetiko. Ang mensaheng ni Elias noong Setyembre 11, 2001 ay nakapaloob sa konteksto ng pag-uulit ng kasaysayan. Inulit ng Setyembre 11, 2001 ang kasaysayan ng Agosto 11, 1840 sapagkat kapwa ay kumakatawan sa katuparan ng isang propesiya hinggil sa Islam, at kapwa nagmamarka ng pagbaba ng anghel, na sinabi ni Sister White na “walang iba kundi si Jesu-Cristo.” Bagaman hindi kailanman sinabi ni Sister White na ang anghel ng Apocalipsis labing-walo ay “walang iba kundi si Jesu-Cristo,” gaya ng sinabi niya tungkol sa anghel ng Apocalipsis sampu, ang anghel ng Apocalipsis labing-walo ay pinagliliwanagan ang lupa ng “kaniyang” kaluwalhatian, at malinaw sa Kasulatan na ang kaluwalhatian ni Jesu-Cristo ang siyang nagpapaliwanag sa lupa.

Ang kasangkapan ng paghatol na nagbunsod ng pagsubok sa mga Protestante noong pasimula ay ang kilusang Milerita na kinakatawan ni Elias. Ang kasangkapan ng paghatol na nagdudulot ng pagsubok sa Adventismo ng Ikapitong Araw sa katapusan ay ang kilusang Elias na kinakatawan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang sagisag ni Elias ay may higit sa isang kahulugan, at bagaman si Elias ay kumakatawan kay Miller at sa kilusang Milerita, kumakatawan rin siya sa isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Si Moises, sa bundok ng pagbabagong-anyo, ay naging saksi sa tagumpay ni Cristo laban sa kasalanan at kamatayan. Kinatawan niya ang mga magsisibangon mula sa libingan sa muling pagkabuhay ng mga matuwid. Si Elias, na iniakyat sa langit nang hindi nakakita ng kamatayan, ay kumakatawan sa mga mabubuhay pa sa lupa sa ikalawang pagparito ni Cristo, at sila’y ‘babaguhin, sa isang saglit, sa kisapmata, sa huling trompeta;’ kapag ‘ang may kamatayan ay magbibihis ng kawalang-kamatayan,’ at ‘ang nabubulok ay magbibihis ng kawalang-kabulukan.’ 1 Corinto 15:51-53. Si Jesus ay nabalutan ng liwanag ng langit, gaya ng Kanyang anyo kapag Siya’y paririto ‘sa ikalawang pagkakataon na hindi na tungkol sa kasalanan, kundi para sa kaligtasan.’ Sapagkat Siya’y darating ‘sa kaluwalhatian ng Kanyang Ama kasama ang mga banal na anghel.’ Hebreo 9:28; Marcos 8:38. Ngayon ay natupad na ang pangako ng Tagapagligtas sa mga alagad. Sa bundok ay iniharap sa anyong munting larawan ang hinaharap na kaharian ng kaluwalhatian—si Cristo ang Hari, si Moises na kinatawan ng mga banal na muling binuhay, at si Elias ng mga iniakyat na buháy. *The Desire of Ages*, 412.

Ang mga nasa bayang tipan na pinalampasan ay ang nakararami—sampu laban sa dalawa. Marami ang tinawag, ngunit kaunti ang hinirang. Ang kabiguan sa ikasampung pagsubok ay nakabatay sa kung ang masamang ulat o ang mabuting ulat tungkol sa Lupang Pangako ang itinakwil o tinanggap. Kaya, ipinakikita ng kasaysayang inilalarawan dito na ang tagumpay o pagkatalo sa progresibong kasaysayan ng pagsubok ay nakasalig sa pagpili sa pagitan ng dalawang metodolohiya na nagpapakahulugan sa iisang impormasyon.

Nakita ng lahat ng labindalawang tiktik ang Lupang Pangako, ngunit dalawang magkaibang konklusyon ang nabuo tungkol sa kung ano ang kinakatawan nito. Ang isang ulat ay bunsod ng makataong takot; ang isa naman, ng pananampalataya. Ang isa ay nagpahayag ng pagnanais na tanggihan ang pangunguna ng Diyos at bumalik sa pagkaalipin sa Egipto, at ang isa namang ulat ay nagpahayag ng pagnanais na magtiwala sa pangunguna ng Diyos at sumulong patungo sa Lupang Pangako.

Sa kilusang Millerita, ang nakararami ay pinili ring magbalik sa pagkaalipin sa Babilonia at maging mga anak na babae nito, at ito ang naging kapahayagan ng kanilang pasyang tanggihan ang makahulang mensahe ng unang anghel. Pinili ng mga tapat na Millerita na sumunod sa makahulang mensahe ng unang anghel, kahit matapos ang waring pagkabigo sa unang kabiguan noong tagsibol ng 1844. Itinatanghal ng kasaysayan sa aklat ng Bilang ang dalawang magkaibang "ulat" ng labindalawang tiktik, na kumakatawan sa dalawang magkaibang pagsusuri ng iisang makahulang mensahe. Noong 1863, ang Adbentismong Laodiceano ay hindi tumanggap ng isang makahulang mensahe; sa halip, itinakwil nila ang dati nang itinatag na makahulang mensahe. Noong 1863, ang Adbentismong Laodiceano ay nagbalik at tumanggap sa metodolohiyang biblikal na sumalungat kay William Miller sa buong kaniyang ministeryo. Ang mga tumanggi sa makahulang mensahe at nagnais bumalik sa pagkaalipin ay tinipuhan ng mga mapaghimagsik sa Bilang 14, na sa kahuli-hulihan ay nangamatay sa ilang.

Ang bilang na sampu, kapag tinitingnan bilang isang sagisag, gaya ng lahat ng mga sagisag, ay may higit sa isang kahulugan. Ang kahulugang sagisag nito ay dapat unawain ayon sa konteksto ng talatang kinaroroonan nito. Ang "sampu" bilang sagisag ay maaaring kumatawan sa pag-uusig. Maaari rin itong kumatawan sa isang pagsubok. Maaari rin itong kumatawan sa sampung-bahaging pagkakaisa ng mga hari ng Europa, ng mga hilagang lipi ng Israel, at ng Mga Nagkakaisang Bansa. Sa iglesia ng Smirna, ang bayan ng Diyos ay magkakaroon ng kapighatian sa loob ng sampung araw.

Huwag kang matakot sa alinman sa mga bagay na iyong titiisin: narito, ihahagis ng diyablo ang ilan sa inyo sa bilangguan, upang kayo'y subukin; at magkakaroon kayo ng kapighatian sa loob ng sampung araw; maging tapat ka hanggang sa kamatayan, at ibibigay ko sa iyo ang putong ng buhay. Apocalipsis 2:10.

Itinuturo ng mga mananalaysay ang pag-uusig na isinagawa ni Diocletian sa kasaysayan ng Smyrna, sapagkat iyon ang pinakamatinding pag-uusig sa kasaysayan ng Smyrna, at tumagal iyon ng sampung taon. May iba namang mga mananalaysay na tumutukoy ng sampung magkakaibang pag-uusig sa kasaysayan ng Smyrna. Sa alinmang paraan, ang mga iyon ay isinagawa ng Imperyal na Roma, na sa Daniel kabanata pito ay kinakatawan ng sampung sungay. Yaong sampung hari ay ang mga haring inilarawan bilang tipo ni Acab na nakipag-apid sa Kapapahan, at sila ang kasangkapan ng pag-uusig na ginamit ng Kapapahan upang isakatuparan ang patayan noong Madilim na Panahon. Ang "sampu" ay kumakatawan sa kapangyarihan ng estado na nagsasakatuparan ng pag-uusig para kay Izebel. Sa Daniel kabanata isa, ang "sampu" ay sumasagisag sa isang panahon ng pagsubok.

Isinasamo ko sa iyo, subukin mo ang iyong mga lingkod sa loob ng sampung araw; at bigyan kami ng mga gulay upang kainin, at tubig upang inumin. Pagkatapos, masdan mo sa harap mo ang aming kaanyuan, at ang kaanyuan ng mga kabataang kumakain ng bahagi ng pagkain ng hari; at ayon sa iyong makikita, gayon mo gawin sa iyong mga lingkod. Kaya pinagbigyan niya sila sa bagay na ito, at sinubok sila sa loob ng sampung araw. At sa katapusan ng sampung araw, ang kanilang kaanyuan ay nakitang mas maganda at mas mataba sa laman kaysa sa lahat ng kabataang kumakain ng bahagi ng pagkain ng hari. Daniel 1:12-15.

Sa Mga Bilang 14, ang sinaunang Israel ay nagpukaw sa poot ng Diyos nang sampung ulit, na kumakatawan sa sampung pagsubok sa paglipas ng panahon.

Datapuwa't kung paanong ako'y buhay, mapupuno ng kaluwalhatian ng Panginoon ang buong lupa. Sapagka't ang lahat ng mga lalaking nakakita ng aking kaluwalhatian at ng aking mga kababalaghan na aking ginawa sa Egipto at sa ilang, at ngayo'y sampung ulit na nila akong tinukso, at hindi dininig ang aking tinig. Mga Bilang 14:21, 22.

Kung magsasaliksik ka sa internet upang maunawaan kung alin-aling tiyak na paghihimagsik ang kumakatawan sa siyam na paghihimagsik o nabigong mga pagsubok mula sa pagliligtas sa Dagat na Pula hanggang sa ikasampung pagsubok, matatagpuan mong may ilang pagkakaiba-iba tungkol sa kung alin sa mga kabiguan ng sinaunang Israel ang dapat ituring na kabilang sa sampung pagsubok na iyon. Pinanindigan ko na ang pagliligtas sa Dagat na Pula, na tahasang itinukoy na tumutugma sa Oktubre 22, 1844, ang siyang pasimula ng sampung pagsubok, at samakatuwid, iyon ang dapat maging panimulang punto sa pagbibilang ng mga pagsubok na lumitaw mula 1844 hanggang 1863. Nagkaroon ng isang umuusad na proseso ng pagsubok na nagsimula noong 1798, nang matanggal ang selyo sa Aklat ni Daniel, at nasaklaw ng prosesong iyon ang kasaysayan ng unang at ikalawang mensahe ng anghel na nagwakas sa pagdating ng ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844.

Sa Minneapolis, nagbigay ang Diyos sa Kaniyang bayan ng mahahalagang hiyas ng katotohanan sa mga bagong pagkakalahad. Ang liwanag na ito mula sa langit ay itinakwil ng ilan, taglay ang lahat ng katigasan ng puso na ipinamalas ng mga Judio sa pagtangga kay Cristo, at naging malawakan ang usapan tungkol sa paninindigan sa mga "dating palatandaan." Ngunit may patunay na hindi nila talos kung ano ang mga dating palatandaan. May mga katunayan at may pangangatwiran mula sa Salita na kinilala ng budhi; ngunit ang mga isip ng mga tao ay nakapirmi, tinatakan laban sa pagpasok ng liwanag, sapagkat ipinasya nila na ito'y isang mapanganib na kamaliang nag-aalis ng "mga dating palatandaan," samantalang hindi man lamang inililipat ang kahit isang tulos ng mga dating palatandaan, kundi nagkaroon sila ng mga baluktot na kaisipan tungkol sa kung ano ang bumubuo sa mga dating palatandaan.

Ang paglipas ng panahon noong 1844 ay isang yugto ng dakilang mga pangyayari, na nagbukas sa aming namamanghang mga mata ng paglilinis ng santuwaryo na nagaganap sa langit, at na may mapagpasiyang kaugnayan sa bayan ng Diyos sa lupa, gayundin ang unang at ikalawang mensahe ng mga anghel, at ang ikatlo, na iwinawagayway ang watawat na may nakasulat: "Ang mga utos ng Diyos at ang pananampalataya ni Jesus." Isa sa mga palatandaan sa ilalim ng mensaheng ito ay ang templo ng Diyos, na nakita sa langit ng Kaniyang mga umiibig sa katotohanan, at ang kaban na naglalaman ng kautusan ng Diyos. Ang liwanag ng Sabat ng ikaapat na utos ay nagpakislap ng malalakas nitong sinag sa landas ng mga lumalabag sa kautusan ng Diyos. Ang kawalan ng imortalidad ng masasama ay isang dating palatandaan. Wala na akong maalaala pang iba na maikakabilang sa hanay ng mga dating palatandaan. Ang lahat ng sigaw na ito tungkol sa pagbabago ng mga dating palatandaan ay pawang kathang-isip lamang. The 1888 Materials, 518.

Noong ika-22 ng Oktubre, 1844, dumating ang ikatlong anghel na may hawak na mensahe sa kaniyang kamay.

Nang magwakas ang paglilingkod ni Jesus sa banal na dako, at Siya'y pumasok sa kabanal-banalang dako at tumayo sa harap ng kaban na naglalaman ng kautusan ng Diyos, nagpadala Siya ng isa pang makapangyarihang anghel na may ikatlong mensahe sa sanlibutan. Isang pergamino ang inilagay sa kamay ng anghel, at habang siya'y bumababa sa lupa na may kapangyarihan at kadakilaan, ipinahayag niya ang isang nakapanghihilakbot na babala, kalakip ang pinakamatinding pagbabanta na kailanman ay ipinabatid sa tao. *Early Writings*, 254.

Noong ika-22 ng Oktubre, 1844, isang anghel ang bumaba na may balumbon sa kaniyang kamay, na dapat kainin ng bayan ng Diyos. Ang mga doktrinang "landmarks" na pagkaraan ay kinilala ay alinman sa kakainin at tatanggapin o tatanggihan at hindi kakainin. Nang dumating ang ikatlong anghel na may balumbon sa kaniyang kamay, ang mensaheng nasa loob ng balumbon ay kumakatawan sa anim na katotohanang mapagsubok. Ang anim na pagsubok na iyon ay kinilala bilang ang "paglipas ng panahon," na kumakatawan sa propesiya ng dalawang libo't tatlong daang taon; ang paghuhukom, na kinakatawan bilang "ang paglilinis ng santuwaryo"; ang mga mensahe ng tatlong anghel; "ang kautusan ng Diyos"; "ang Sabat"; at ang kalagayan ng mga patay, na kinakatawan bilang "ang di-kawalang-kamatayan ng kaluluwa."

Ang anim na katotohanang iyon ay, siyempre, magkakaugnay, ngunit kinilalang panandang-bato ang bawat isa. Maaaring may ilan na ayaw isama ang paglipas ng panahon sa talaang ito, ngunit maliwanag na marami ang tumanggi sa katotohanang ang Ika-22 ng Oktubre, 1844 ay isang tunay na katuparan ng propesiya. Nabigo sila sa pagsubok na iyon, na, siyempre, pumigil sa kanila na humarap sa mga sumunod na pagsubok. Ang proseso ng pagsubok ng Diyos ay paulit-ulit na napatunayang isang pasulong na proseso na nangangailangan ng tagumpay sa unang pagsubok na ibinibigay sa iyo, bago ka makaharap sa kasunod na pagsubok.

Nang sinimulan naming ihayag ang liwanag hinggil sa usapin ng Sabat, wala kaming tiyak at malinaw na pagkaunawa tungkol sa mensahe ng ikatlong anghel sa Apocalipsis 14:9-12. Ang pasanin ng aming patotoo nang kami'y humarap sa bayan ay ito: na ang dakilang kilusan ng Ikalawang Pagparito ay mula sa Diyos, na ang una at ikalawang mga mensahe ay naipahayag na, at na ang ikatlo ay ibibigay pa. Nakita namin na nagtatapos ang ikatlong mensahe sa mga salitang: "Narito ang pagtitiis ng mga banal; narito ang mga tumutupad sa mga utos ng Diyos, at ang pananampalataya ni Jesus." At malinaw naming nakita, gaya ng nakikita namin ngayon, na ang mga salitang propetikong ito ay nagpapahiwatig ng isang reporma sa Sabat; subalit kung ano ang pagsamba sa halimaw na binanggit sa mensahe, o kung ano ang larawan at ang tatak ng halimaw, wala kaming tiyak na paninindigan.

Pinagliwanagan ng Diyos, sa pamamagitan ng Kanyang Banal na Espiritu, ang Kanyang mga lingkod, at ang paksa ay unti-unting nabuksan sa kanilang kaisipan. Kinailangan nito ang masusing pag-aaral at maalalahaning pag-iingat upang ito'y masaliksik, isang kawing matapos ang isa. Sa pamamagitan ng pag-iingat, pag-aalala, at walang humpay na pagpapagal ay umusad ang gawain hanggang sa ang mga dakilang katotohanan ng aming mensahe, isang malinaw, magkakaugnay, ganap na kabuuan, ay naipagkaloob sa sanlibutan.

Nabanggit ko na ang tungkol sa aking pagkakakilala kay Elder Bates. Natagpuan ko siyang isang tunay na Kristiyanong ginoo, magalang at may kabaitan. Pinakitunguhan niya ako nang may gayong paglalambing, na wari'y sarili niyang anak. Sa unang pagkakataon na narinig niya akong magsalita, ipinamalas niya ang malalim na interes. Nang matapos akong magsalita, tumindig siya at nagsabi: "Ako'y isang mapagdududang Tomas. Hindi ako naniniwala sa mga pangitain. Ngunit kung maaari kong paniwalaan na ang patotoong inilahad ng kapatid na babae ngayong gabi ay tunay na tinig ng Diyos sa atin, ako marahil ang magiging pinakamasayang taong nabubuhay. Lubhang naantig ang aking puso. Naniniwala akong tapat ang tagapagsalita, ngunit hindi ko maipaliwanag kung paanong ipinakita sa kanya ang mga kagila-gilalas na bagay na kaniyang isinalaysay sa atin."

"Makaraan ang ilang buwan matapos ang aking kasal, dumalo ako, kasama ang aking asawa, sa isang Kumperensiya sa Topsham, Maine, na kung saan naroroon si Elder Bates. Hindi pa niya noon lubos na pinaniniwalaan na ang aking mga pangitain ay mula sa Diyos. Ang pagpupulong na iyon ay naging isang panahon ng malaking kabuluhan. Ang Espiritu ng Diyos ay sumaaakin; binalot ako ng isang pangitain ng kaluwalhatian ng Diyos, at sa unang pagkakataon ay natanaw ko ang ibang mga planeta. Pagkaraan kong lumabas sa pangitain, isinalaysay ko ang aking nakita. Tinanong ako ni Elder B. kung ako'y nag-aral ng astronomiya. Sinabi ko sa kanya na wala akong maalalang kailanman nagsaliksik tungkol sa astronomiya. Sabi niya: 'Ito ay mula sa Panginoon.' Hindi ko pa siya dating nakita na gayon kaluwag ang kalooban at kasaya. Ang kaniyang mukha ay nagningning sa liwanag ng langit, at pinangaralan niya ang iglesia nang may kapangyarihan." Testimonies, tomo 1, 78-80.

Tiyak na ang lahat ng mga doktrinal na pagsubok na ito ay magkakaugnay, ngunit sila rin ay mga pagsubok na maaaring ibukod, at unti-unti silang inihayag sa mga lingkod ng Diyos. Maraming iglesya ang nangingilin ng Sabat ng ikapitong araw, ngunit itinatakwil ang mensahe ng tatlong anghel. Itinatakwil nila ang katotohanang nagsimula ang paghuhukom noong ika-22 ng Oktubre, 1844, ngunit nangingilin pa rin sila ng Sabat. Ang mga doktrinal na pagsubok na ito ay magkakaugnay ngunit kumakatawan sa anim na tiyak na pagsubok.

Gaya ng kapapakita pa lamang ni Joseph Bates, ang kapitang-dagat na may ganap na kaalaman sa astronomiya ay tumanggap sa Espiritu ng Propesiya, na dati niyang tinanggihan. Noong Disyembre 1844, tinanggap ni Ellen White ang kaniyang unang pangitain at dumating sa kilusan ang ikapitong pagsubok.

Ang Bibliya ang dapat maging inyong tagapayo. Pag-aralan ninyo ito at ang mga Patotoong ibinigay ng Diyos; sapagkat kailanman ay hindi sumasalungat ang mga ito sa Kanyang Salita. Kung ang mga Patotoo ay hindi nangungusap ayon sa Salita ng Diyos, itakwil ninyo ang mga ito. Si Cristo at si Belial ay hindi maaaring magkaisa. Selected Messages, aklat 3, 33.

Hindi naglaon matapos ang Dakilang Pagkakadismaya, umendorso si Kapatid na White ng isang artikulo na tumukoy na si Cristo ay lumipat mula sa Banal na Dako patungo sa Kabanal-banalang Dako noong Oktubre 22, 1844. Inirekomenda niya ang publikasyon sa "bawat banal."

"Ako'y naniniwala na ang Santuwaryo, na lilinis sa katapusan ng 2300 araw, ay ang Templo ng Bagong Jerusalem, na doo'y si Cristo ay ministro. Ipinakita sa akin ng Panginoon sa isang

pangitain, mahigit isang taon na ang nakalipas, na si Kapatid na Crosier ay nagtataglay ng tunay na liwanag hinggil sa paglilinis ng Santuwaryo, atbp.; at na kalooban Niya, na isulat ni Kapatid na C. ang pananaw na ibinigay niya sa atin sa Day-Star, Extra, Pebrero 7, 1846. Lubos kong nadarama na pinagkalooban ako ng Panginoon ng kapahintulutang irekomenda ang Extra na iyon sa bawat banal." A Word to the Little Flock, 12.

Ang sinang-ayunan niya ay ang paglalarawan ni Crosier tungkol sa paglipat ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako, ngunit ang artikulo ay naglalaman ng ilang maling katuruan, kabilang ang turo ng tumiwalag na Protestantismo na ang "daily" sa aklat ni Daniel ay kumakatawan sa ministryo ni Cristo. Kaya't sumulat siya ng isang paglilina na unang inilathala noong 1850 at pagkaraan ay isinama sa aklat na Early Writings. Doon ay tinukoy niya na "ang mga nagbigay ng panawagan ng oras ng paghuhukom ay may wastong pananaw hinggil sa 'daily'."

Pagkatapos ay nakita ko, kaugnay ng 'daily' (Daniel 8:12), na ang salitang 'sacrifice' ay idinagdag lamang ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto, at na ipinagkaloob ng Panginoon ang wastong pagkaunawa nito sa mga nagpahayag ng sigaw ng oras ng paghuhukom. Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkaisa sa wastong pananaw hinggil sa 'daily'; ngunit sa kalituhan mula noong 1844, tinanggap ang iba pang mga pananaw, at sumunod ang kadiliman at kalituhan. Early Writings, 74.

Ang paksa ng "the daily" sa aklat ni Daniel ay naging sagisag ng pagbabalik ng Adbentismo sa metodolohiya ng apostatang Protestantismo sa unang bahagi ng ikadalawampung siglo, at sa kasalukuyan ang wastong pagkaunawa ng mga Millerita hinggil sa "the daily" ay itinakwil na ng mga teologo ng Adbentismo. Ito ay itinakwil, sa kabila ng malinaw na pagtukoy ni Sister White na tama ang mga Millerita sa pagkilala sa "the daily" bilang ang satanikong kapangyarihan ng paganismo. Itinakwil nila ang katotohanan tungkol sa "the daily," hindi lamang na sumasalungat sa kanyang inspiradong pagpapatibay na wasto ang pagkaunawa ng mga Millerita, kundi pati sa tuwirang pagsalungat sa kanyang tahasang pagtukoy na ang huwad na doktrinang nagtuturo na ang "the daily" ay kumakatawan sa ministryo ni Cristo sa santuwaryo ay ipinahayag ng "mga anghel na pinalayas mula sa langit!"

"At naroon si Kapatid na Daniells, na ang isipan ay pinakikilos ng kaaway; at ang iyong isipan at ang isipan ni Elder Prescott ay pinakikilos ng mga anghel na pinalayas mula sa langit." Manuscript Releases, tomo 20, 17.

Ang kanyang malalim na pagtakwil sa bagay na ngayo'y ginagamit ng Adbentismo bilang isa sa mga "putahe ng mga kathang-isip" nito ay lubhang matindi, sapagkat kinuha nina Daniells at Prescott ang isang sagisag ng kapangyarihang sataniko (paganismo) at iniukol ang nasabing sagisag kay Cristo (sa Kanyang ministryo sa santuwaryo). Sa gayon, nagiging walo ang mga doktrinal na pagsubok.

Ang ikasiyam na pagsubok sa kasaysayang humahantong sa 1863 ay ang pagbuo ng ikalawang tapyas ni Habakuk noong 1850. Ang tsart ng mga tagapagpasimuno noong 1843 ay ginawa noong 1842, at tinatawag lamang na tsart ng 1843 sapagkat ipinanghula nito ang pagbabalik ni Cristo noong 1843. Ang utos na gumawa ng ikalawang tapyas ni Habakuk ay ibinigay kay Kapatid na

White noong 1850. Ang pagbuo ng dalawang tapyas ni Habakuk ay nag-uugnay sa kasaysayan ng unang at ikalawang anghel sa kasaysayan ng ikatlo. Sa talambuhay tungkol sa kanyang buhay at gawain na isinulat ng kanyang apo, nagbigay ang apo ng pangkalahatang-ideya ng mga pangyayaring humantong sa pagbuo ng tsart ng 1850. Ginawa niya ito sa pamamagitan ng pagpili ng mga kaugnay na pahayag ni Kapatid na White at pagdaragdag ng kanyang komentaryo sa pangkalahatang-ideya.

Sa aming pagbabalik sa tahanan ni Kapatid na Nichols, pinagkalooban ako ng Panginoon ng isang pangitain at ipinakita Niya sa akin na ang katotohanan ay dapat ilahad nang malinaw sa mga tapyas, at ito’y magbubunsod sa marami na magpasya para sa katotohanan sa pamamagitan ng mensahe ng ikatlong anghel, samantalang ang dalawang nauna ay ilalahad ding malinaw sa mga tapyas.—Liham 28, 1850.

Sa pangitaing ito, ipinakita rin sa kanya yaong magbibigay kay James White ng lakas ng loob upang ipagpatuloy ang paglalathala:

Nakita ko rin na ang pagpapalathala ng pahayagan ay kasing-kinakailangan ng pagpunta ng mga mensahero, sapagkat kailangan ng mga mensahero ng isang pahayagan na kanilang madadala, na naglalaman ng kasalukuyang katotohanan, upang maibigay sa kamay ng mga nakikinig, at sa gayo’y hindi maglalaho sa isipan ang katotohanan. At ang pahayagan ay makarating sa mga dako na hindi mararating ng mga mensahero.-Ibid.

Kaagad sinimulan ang paggawa ng bagong tsart, at nagkaroon ng pagkakataon upang ipabatid sa mga kapatid ang tungkol dito sa isyu ng Present Truth na inilabas ni James noong sumunod na buwan:

Ang Talangguhit. Isang kronolohikal na talangguhit ng mga pangitain nina Daniel at Juan, na idinisenyo upang malinaw na maisalarawan ang kasalukuyang katotohanan, ay kasalukuyang nililimbag sa pamamagitan ng litograpiya sa ilalim ng pangangalaga ni Kapatid Otis Nichols, ng Dorchester, Massachusetts. Lubhang matutulungan nito ang mga nagtuturo ng kasalukuyang katotohanan. Magbibigay pa ng karagdagang pabatid hinggil sa talangguhit sa darating na panahon.-Present Truth, November, 1850.

Sa bandang huli ng Enero 1851, handa na ang tsart at ipinatalastas sa halagang \$2. Lubhang nalugod si James White dito at inialok itong walang bayad sa “yaong mga tinawag ng Diyos upang ipahayag ang mensahe ng ikatlong anghel” (Review and Herald, Enero, 1851). May ilang mapagkawangawang donasyon na tumulong upang matugunan ang mga gastusin sa paglalathala. Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, tomo 1, 185.

Tungkol sa tsart ng 1843, itinala ni Sister White na ito ay pinatnubayan ng Diyos.

Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang tsart noong 1843 ay pinatnubayan ng Kaniyang kamay, at na walang bahagi nito ang dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa Kaniyang nais. Na ang Kaniyang kamay ay nasa ibabaw at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa inalis ang Kaniyang kamay. Review and Herald, Nobyembre 1, 1850.

Sa pagtatala niya ng liwanag na kaugnay ng utos na gumawa ng isa pang tsart noong 1850, ibinigay niya ang gayunding pagpapatibay mula sa Diyos para sa tsart ng 1850 na gaya ng ibinigay hinggil sa tsart ng 1843, kasabay ng pagtukoy na ang iba pang mga tsart na noon ay ginagawa ay hindi katanggap-tanggap sa Panginoon. Ang utos na gumawa ng isang bagong tsart ay isinama sa utos na magpalimbag ng isang bagong publikasyon.

Nakita ko na ang gawain ng paggawa ng mga tsart ay ganap na mali. Nagsimula ito kay Kapatid na Rhodes at ipinagpatuloy ni Kapatid na Case. Nagugol na ang mga salapi sa paggawa ng mga tsart at sa pagbuo ng mga larawang magaspang at kasuklam-suklam upang ilarawan ang mga anghel at ang maluwalhating Jesus. Ang gayong mga bagay, nakita ko, ay hindi kalugud-lugod sa Diyos. Nakita ko na ang Diyos ay nasa paglalathala ng tsart ni Kapatid na Nichols. Nakita ko na may hula hinggil sa tsart na ito sa Bibliya, at kung ang tsart na ito ay nakalaan para sa bayan ng Diyos, kung sapat ito para sa isa ay sapat din ito para sa iba, at kung ang isa ay mangailangan ng bagong tsart na ipininta sa mas malakihang sukat, kailangan din iyon ng lahat.

Nakita ko na ang pagnanais ni Kapatid na Case ng isa pang tsart ay nagbubuhay sa isang damdaming hindi mapakali, hindi panatag, hindi nasisiyahan, at walang pasasalamat. Nakita ko na ang mga pinintang tsart na ito ay nagkaroon ng masamang epekto sa kapulungan. Nagdulot ito sa pagtitipon ng isang magaan, tulad ng ipa, na espiritu ng pang-uuyam.

Nakita ko na ang mga tsart na ipinag-utos ng Diyos ay tumimo sa isipan nang kaaya-aya, kahit walang paliwanag. May kung anong kaliwanagan, kagandahan, at pagiging makalangit sa paglalarawan ng mga anghel sa mga tsart. Ang isipan ay halos hindi namamalayang inaakay patungo sa Diyos at sa langit. Ngunit ang iba pang mga tsart na inihanda ay nakasusuklam sa isipan, at nagiging sanhi upang ang isipan ay mamalagi sa mga bagay sa lupa kaysa sa mga bagay sa langit. Ang mga larawang kumakatawan sa mga anghel ay mas kahawig ng mga demonyo kaysa ng mga nilalang ng langit. Nakita ko na sa loob ng maraming araw at linggo ay inabala ng mga tsart ang isipan ni Kapatid na Case, samantalang nararapat sana niyang hinahanap ang makalangit na karunungan mula sa Diyos, at lumalago sa mga biyaya ng Espiritu at sa kaalaman ng katotohanan.

Nakita ko na kung ang mga pananalaping nasayang sa pagpapalimbag ng mga tsart ay naigugol sana sa malinaw na paglalahad ng katotohanan sa harap ng mga kapatid sa pamamagitan ng paglilimbag ng mga polyeto, atbp., sana'y nakagawa iyon ng malaking kabutihan at nakapagligtas ng mga kaluluwa. Nakita ko na ang gawain ng paggawa ng mga tsart ay kumalat na parang lagnat. Manuscript Releases, bilang 13, 359; 1853.

Tahasang ipinahayag niya na “ang Diyos ay nasa paglalathala ng tsart [1850] ni Kapatid na Nichols,” at na mayroong “isang hula [Habakuk dalawa] hinggil sa tsart na ito sa Biblia.” Itinuro rin niya na ang “mga tsart” [maramihan; 1843 at 1850] na “iniutos ng Diyos ay tumimo sa isipan nang kaaya-aya, kahit walang paliwanag.” Iniutos ng Habakuk dalawa sa mga Millerite na gawing malinaw ang pangitain sa mga tapyas (sa maramihan), upang ang bumabasa ng dalawang tsart ay makatakbo paroo’t parito sa Salita ng Diyos. Ang mga banal na tsart ay hindi nangangailangan ng karagdagang mga paliwanag, gaya ng sa huwad na tsart ni Uriah Smith noong 1863.

At sinagot ako ng Panginoon at sinabi, Isulat mo ang pangitain, at gawin mo itong malinaw sa mga tapyas, upang tumakbo ang bumabasa nito. Habakuk 2:2.

Ang ikasampung pagsubok ang tuon ng artikulong ito. Kaugnay ng sampung pagsubok na tinukoy ni Moises sa Bilang kabanata labing-apat, nagbibigay ang mga iskolar na Hebreo at iba pang mga teologo ng iba't ibang hinuha kung aling mga pangyayari sa kasaysayan—mula sa pagliligtas sa Dagat na Pula hanggang sa paghihimagsik ng sampung espiya—ang maaaring katawanin ng mga ito. Ang paghihimagsik na iyon sa kasaysayan ay nagkakaloob ng ilang magkakaibang pagpipilian, ngunit tiyak na ang ikasampung pagsubok ang nagmamarka ng pasimula ng apatnapung taon ng unti-unting pagkaubos sa pamamagitan ng kamatayan sa ilang hanggang sa mamatay ang lahat ng mga rebelde na nasa edad ng pananagutan.

Sa gayunding paraan, maaaring may mga tututol sa aking pagpili ng sampung doktrinal na pagsubok na ito, sapagkat maaaring may mga baryasyong tila higit na mabuti kaysa sa aking inilalatag dito. Gayunman, ang ikasampu at panghuling pagsubok ay kasinglinaw ng paghihimagsik ng sampung tiktik. Ito ang pagtanggì sa pitong panahon ng Levitico dalawampu't anim. May ilang propetikong patunay upang pagtibayin ang pagtukoy na ito.

Sa susunod na artikulo, sisimulan nating tukuyin ang propetikong mga saksi na nagpapatibay sa pagtukoy na ang pitong ulit sa Levitico 26 ay ang ikasampu at huling pagkabigo ng Adbentismong Laodiceano.

Kapag ang kapangyarihan ng Diyos ang nagpapatotoo kung ano ang katotohanan, ang katotohanang iyon ay mananatiling katotohanan magpakailanman. Walang anumang mga palagay na idinagdag pagkaraan, na salungat sa liwanag na ibinigay ng Diyos, ang dapat isaalang-alang. May titindig na mga tao na may mga pagpapakahulugan sa Kasulatan na para sa kanila ay katotohanan, subalit hindi katotohanan. Ang katotohanan para sa panahong ito ay ibinigay ng Diyos sa atin bilang saligan ng ating pananampalataya. Siya mismo ang nagturo sa atin kung ano ang katotohanan. May titindig ang isa, at titindig pa ang iba, na may dalang bagong liwanag na sumasalungat sa liwanag na ibinigay ng Diyos sa pamamagitan ng pagpapamalas ng Kanyang Banal na Espiritu.

May iilan pang nabubuhay na dumaan sa karanasang natamo sa pagtatatag ng katotohanang ito. Sa kagandahang-loob ng Diyos ay pinanatili Niya ang kanilang buhay upang, hanggang sa katapusan ng kanilang buhay, ay paulit-ulit nilang isalaysay ang karanasang kanilang pinagdaanan, gaya ng ginawa ni Juan na apostol hanggang sa pinakahuling sandali ng kaniyang buhay. At ang mga tagapagdala ng watawat na nangabuwal sa kamatayan ay magsasalita sa pamamagitan ng muling paglilimbag ng kanilang mga sinulat. Aking tinanggap ang tagubilin na sa ganitong paraan maririnig ang kanilang mga tinig. Sila'y magbibigay ng kanilang patotoo hinggil sa kung ano ang siyang katotohanan para sa panahong ito.

Hindi natin dapat tanggapin ang mga salita ng mga dumarating na may mensaheng sumasalungat sa mga natatanging punto ng ating pananampalataya. Nag-iipon sila ng maraming sipi mula sa Kasulatan, at binubunton iyon bilang patunay sa palibot ng kanilang iginigiit na mga teorya. Paulit-ulit na itong ginawa sa nakaraang limampung taon. At bagama't ang Kasulatan ay salita ng Diyos at nararapat igalang, ang paggamit sa mga ito, kung sa

gayong paggamit ay napapagalaw ang isa man sa mga haligi ng saligang itinaguyod ng Diyos sa loob ng limampung taon, ay isang malaking pagkakamali. Ang gumagawa ng gayong paggamit ay hindi nakaalam sa kahanga-hangang pagpapamalas ng Banal na Espiritu na nagbigay ng kapangyarihan at bisa sa mga naunang mensaheng dumating sa bayan ng Diyos. Selected Messages, aklat 1, 161.